

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΔΑΙΜΟΝΙΖΟΥΜΕΝΟΥ ΤΩΝ ΓΑΔΑΡΗΝΩΝ (Λουκ. 8, 26-39)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στον Αγ. Βασίλειο, στις 24/10/1983)

Επιτέλους! Μια ζωή προσοχή;

Ακούσαμε στο Ευαγγέλιο ότι ο Χριστός πήγε στη χώρα των Γεργεσηνών. Εκεί τον συνάντησε ένας δαιμονιζόμενος, δηλαδή ένας άνθρωπος που βρισκόταν στην κυριαρχία του διαβόλου. Από την Αγία Γραφή διδασκόμαστε, ότι ο Θεός, πριν δημιουργήσει τον ουρανό και την γη δημιούργησε τα αγγελικά τάγματα. Οι άγγελοι ήταν όπως και εμείς. Όντα με βούληση, σκέψη, ελευθερία. Με όλα τα ιδιώματα του ανθρώπου εκτός από την σάρκα.

Εμείς έχουμε ψυχή, πνευματική υπόσταση, σκέψη, θέληση, απόφαση, κρίση, ελευθερία. Όλα αυτά τα έχουν και οι άγγελοι. Μόνο που δεν έχουν σάρκα. Κατά τα άλλα είναι ίδιοι με μας. Και όντας ελεύθεροι από την σάρκα έχουν την δυνατότητα να κινούνται με ταχύτητα αστραπής. Βλέπουν και παρακολουθούν τα πάντα. Ξέρουν πολύ περισσότερα από εμάς. Αλλά το κυριότερο γνώρισμά τους είναι ότι και αυτοί είναι ελεύθεροι.

Ελευθερία σημαίνει: Όταν θέλω περπατώ στον ίσιο δρόμο, όταν θέλω λοξεύω. Όταν θέλω έχω αγάπη, όταν θέλω μισώ. Όταν θέλω υποτάσσομαι και όταν θέλω κηρύττω επανάσταση. Έτσι λοιπόν μερικοί άγγελοι σκέφθηκαν:

-Καλά, μια ζωή θα καθόμαστε προσοχή μπροστά στο Θεό; Επιτέλους. Θα κάνουμε και εμείς ό,τι θέλουμε. Θα αποκτήσουμε δικό μας βασίλειο. Δεν θα έχουμε καμιά εξάρτηση από τον Θεό.

Η ασυδοσία είναι ο μεγαλύτερος πειρασμός για το κάθε ελεύθερο ον. Τι πρέπει να κάνει ο άνθρωπος για να ακολουθεί το καλό; Να πολεμά την τάση της ασυδοσίας. Να την παραμερίζει συνειδητά. Σ' αυτόν τον αγώνα, μερικοί άγγελοι έπεσαν έξω. Είπαν: γιατί να είναι ο Θεός υπεράνω όλων; «Θα θέσω εγώ το θρόνο μου υπεράνω του Θεού του υψίστου». Έτσι σκέφτηκε ο Σατανάς. Τι σημαίνει αυτό; «Δεν πρόκειται να τον ακούσω σε τίποτα. Θα κάνω ό,τι θέλω. Βέβαια, δεν σημαίνει ότι εγώ θα αρχίσω να τον διατάζω, αλλά δεν θα λαμβάνω υπόψη μου καμιά Του εντολή».

Και αφού έγινε η αρχή, έπεσε το σύνθημα μεταξύ των αγγέλων: «Καλά κάνουμε και υπακούμε στο Θεό ή πρέπει να διαχωρίσουμε τις ευθύνες μας;». Τότε ήταν που ο αρχάγγελος Μιχαήλ βροντοφώναξε τα ωραιότατα εκείνα λόγια, τα γεμάτα σοφία, πού τα επαναλαμβάνουμε στη Θεία Λειτουργία: «Στώμεν καλώς στώμεν μετά φόβου Θεού».

Προσοχή, λέει ο αρχάγγελος Μιχαήλ, σταθείτε καλά, ελάτε στα λογικά σας. Θυμηθείτε τι είναι ο Θεός. Κρατείστε στις καρδιές σας τον φόβο του Θεού. Και μετά; Μετά μας διδάσκει το βιβλίο που λέγεται «Αποκάλυψη»: Έγινε στον ουρανό μεγάλη πάλη. Οι άγγελοι που είχαν υπακοή στο Θεό, στάθηκαν κοντά στον αρχάγγελο Μιχαήλ και πολέμησαν με τον εωσφόρο, τον «δράκοντα» όπως ονομάζεται από εκεί και πέρα ο εκπεσών αρχάγγελος, ο Βεελζεβούλ. Αποτέλεσμα; Οι άγγελοι του Θεού νίκησαν. Ο Δράκων και οι άγγελοί του δεν κατόρθωσαν να κρατήσουν την θέση τους στον ουρανό. Γκρεμίστηκαν από τον ουρανό στην γη.

Η δύναμη του ονόματος

Ας έλθουμε τώρα στο ευαγγελικό ανάγνωσμα. Ο δαιμονιζόμενος, μόλις είδε τον Κύριο τρόμαξε, γιατί τα δαιμόνια μπροστά στον Χριστό τρέμουν. Εμείς, χωρίς την δύναμη του Χριστού, τρέμουμε μπροστά στα δαιμόνια. Όλος ο ειδωλολατρικός -ο μη χριστιανικός- κόσμος όταν ακούει μάγια και δαιμόνια τρέμει. Οι άπιστοι, όταν ακούνε μάγια και δαιμόνια τρέμουν. Τα δαιμόνια όμως, τρέμουν όταν ακούνε το όνομα του Χριστού. Και βλέποντάς τον μπροστά τους, του έλεγαν:

-Γιατί ήλθες; Για να μας βασανίσεις μια ώρα αρχύτερα;

Ο Χριστός τα διάταζε να σιωπήσουν. Εκείνα συνέχιζαν:

-Αν μας διώξεις από τον δαιμονιζόμενο, άφησέ μας τουλάχιστον να πάμε στα γουρούνια.

Και ο Χριστός σαν κυρίαρχος, σαν Βασιλέας -και των δαιμονίων- έστω και αν δεν θέλουν να τον ακούνε, τους είπε:

-Πηγαίνετε.

Ο λόγος Του ήταν εντολή. Δεν μπορούσαν να κάνουν διαφορετικά. Αμέσως βγήκαν από τον άνθρωπο, μπήκαν στα γουρούνια τα οποία όρμησαν στη θάλασσα και πνίγηκαν.

Θέλουμε τα χρηματάκια μας. Όχι εσένα

Παράξενο! Τα δαιμόνια τρέμουν τον Χριστό και υπακούουν στη φωνή Του. Μα οι άνθρωποι τι κάνουν; Οι Γαδαρηνοί είδαν αυτό το φοβερό θέαμα και θαύμα. Μα αντί να προβληματιστούν και να πουν: «Αν αυτός διατάζει έτσι τα δαιμόνια, τι είναι; Και ποία πρέπει να είναι η στάση μας απέναντί του;», έκαναν το απρόσμενο.

-Κύριε, του είπαν, σε παρακαλούμε. Φύγε από τον τόπο μας. Άμα διώξεις τα δαιμόνια από... όλους τους δαιμονιζομένους και μπουν στα γουρούνια, μπατιρίσαμε. Από χώρα πλούσια και άνθρωποι νοικοκυραίοι, θα γίνουμε φτωχοί. Δεν θέλουμε να πεινάσουμε. Προτιμάμε τα χρηματάκια μας. Όχι εσένα».

Δεν χρειάζεται πολλή φιλοσοφία. Οι άνθρωποι ζούσαν στο σκοτάδι. Ζούσαν το σκοτάδι. Αγαπούσαν το σκοτάδι. Δεν ήθελαν να έλθουν στο φως. Τους ανέπαυε ο τρόπος ζωής τους. Θα λέγαμε σήμερα: Το σπίτι μου, το έχω. Το αυτοκίνητό μου, το έχω. Την τηλεορασούλα μου, την έχω. Χρηματάκια έχω, να ζήσω και να βολευτώ. Τι άλλο θέλω;

Από τέτοιο σκοτάδι, να μας απαλλάξει και να μας προφυλάξει ο Θεός. Να μην επιτρέψει, ούτε να μπει, ούτε να σταθεί μέσα στην ψυχή μας. Να καταλάβουμε, σαν άνθρωποι μυαλωμένοι, ότι αφού ο λόγος του Χριστού υποτάσσει αμέσως ακόμη και τα δαιμόνια, σημαίνει ότι είναι ισχυρός. Πρέπει πολύ να τον προσέχουμε. Και να καταλαβαίνουμε τι είναι ο Χριστός, αφού βλέπουμε τι είναι ο λόγος του...

Ποτέ μηδενικό

Πριν λίγο καιρό, δημοσιεύτηκε μια φωτογραφία του τότε πλανητάρχη. Τον παρουσίαζε να τρώει το παγωτό του, μετά μια πολύωρη σύσκεψη. Και παρέθεταν τα λόγια του: «Σ' αυτή την σύσκεψη, όλοι με κοίταζαν στο στόμα, να δουν τι θα πω. Ένας χρόνος ακόμη -γιατί τότε θα έληγε η θητεία του- και μετά ό,τι και να λέω, δεν θα δίνει κανείς δεκάρα». Γιατί; Γιατί όσο δυνατός και να 'ναι ο άνθρωπος, τελικά είναι ένα μηδενικό. Και όταν παύσει, σε σχέση με μας, η δύναμή του, τον καταφρονούμε.

Ο λόγος του Χριστού, δεν γίνεται ποτέ μηδενικό. Επειδή είναι Κύριος, Παντοκράτωρ, «και της Βασιλείας αυτού ουκ έσται τέλος». Να όμως το ερώτημα: Ποιά είναι η στάση μας, απέναντι στο λόγο του Θεού;

Μας συμβουλεύει ο Απόστολος Παύλος (Ρωμ. 10, 6-10): Όταν ακούς τον λόγο του Θεού, μη φέρεσαι σαν τους Γεργεσηνούς. Μη προσπαθείς να βρεις αφορμές, να τον παραμερίσεις από τη ζωή σου. Αν το κάνεις, είσαι ανόητος και απερίσκεπτος. Μην πεις, τις αναβήσεται εις τον ουρανόν;

Τι θέλεις δηλαδή; Να κατεβεί πάλι ο Χριστός; Δεν σε φτάνει που κατέβηκε μια φορά; Θέλεις να κατεβεί και άλλη για χάρη σου; Σαν ποιος είσαι;

Εκείνη η φορά που κατέβηκε είναι αρκετή. Φιλοσόφησέ την. Μελέτησέ την. Για να φωτισθείς. Να ανοίξει η καρδιά και ο νους σου. Να καταλάβεις την αλήθεια και να αγωνιστείς για την αλήθεια.

Θέλεις να μάθεις τι είναι στον ουρανό; Από εκεί κατέβηκε ο Χριστός. Διάβασε το Ευαγγέλιο και θα μάθεις. «Και μη είπης εν τη καρδιά σου τις καταβήσεται εις τον άδην». Και ποιος πήγε στον Άδη; Ποιος ξέρει τι είναι στην κόλαση; Ποιος ξέρει αν υπάρχει παράδεισος;

Μια φορά κατέβηκε ο Χριστός στον Άδη για μας. Για να ελευθερώσει τον Αδάμ και την Εύα. Δεν σου αρκεί; Θέλεις και άλλος να κατεβεί και να γυρίσει; Τι περισσότερο θα σου πει;

Εκείνος είναι ο Κύριος· τα ξέρει όλα καλά. Και για τον ουρανό και για τον Άδη. Μας μίλησε γι' αυτά στις άγιες Γραφές. Αν θέλεις; Μάθε, κατάλαβε. Δεν το κάνεις; Θα κληρονομήσεις την καταδίκη των πλουσίων Γεργεσηνών που έδιωξαν τον Χριστό από τη ζωή τους.

Αυτά δεν είναι αφηρημένες ιδέες. «Εγγύς σου εστι το ρήμα τούτο, -της πίστεως- εν τω στόματί σου και εν τη καρδιά σου». Πόσο απέχει από σένα το στόμα σου; Πόσο απέχει η καρδιά σου; Άλλο τόσο απέχει ο λόγος του Θεού. Τι είναι για σένα το στόμα σου, η καρδιά σου; Η ζωή σου είναι. Το μεγαλύτερο βίωμα της ζωής σου. Μεγαλύτερο βίωμα είναι η καρδιά σου, απ' ό,τι ο ήλιος, η γη, οι άνθρωποι.

Πρόσεξε λοιπόν. «Εγγύς εστι το ρήμα τούτο» που λέγεται «σωτηρία» στα χείλη σου, στο στόμα σου, στην καρδιά σου. Αν ομολογήσεις τον Χριστό με το στόμα σου, ότι είναι ο Υιός του Θεού, ο Σωτήρας του κόσμου και τον πιστεύσεις μέσα στην καρδιά σου, ότι ήλθε στη γη για την σωτηρία μας, θα σωθείς.

Άπλωσε το χέρι σου

Η κάθε πραγματικότητα, απαιτεί ένα: να απλώσεις το χέρι σου να την διαπιστώσεις: Να πιάσεις το σίδηρο, να δεις ότι είναι σίδηρο. Να βγάλεις από τα αυτιά σου τις ωτοασπίδες, για να ακούσεις μουσική.

Μα η μεγαλύτερη πραγματικότητα, πιο μεγάλη από όλα αυτά, είναι η πραγματικότητα:

- • Ιησούς Χριστός και
- • δύναμη του Παντοκράτορος Θεού.

Άνοιξε λοιπόν πρώτα την διάθεσή σου. Μην την κλείνεις σαν τους Γεργεσηνούς. Μη πεις στον Κύριο, πήγαινε αλλού, γιατί σ' εμάς είσαι επιζήμιος. Μας αναταράζεις.

Άνοιξε και το στόμα σου και ομολόγησέ Τον. Άνοιξε την καρδιά σου και πίστευσέ Τον.

Και θα οδηγηθείς στην αιώνια ζωή, της οποίας δεν υπάρχει τέλος.

Θα ακούσουμε άραγε τον λόγο του Θεού, ή θα μοιάσουμε στους Γεργεσηνούς, κάνοντας την αστεία σκέψη, ότι ο λόγος του Θεού που διατάζει τα δαιμόνια και τρέμουν, είναι ίσα με λόγο ανθρώπου, έστω του πλανητάρχη;